

WERELDSNELHEIDSRECORDS

Vanaf het ontstaan van de auto is er een streven geweest om harder te gaan dan "die andere" dan wel de snelste ter wereld te willen zijn.

Aanvankelijk werd deze strijd op de openbare weg uitgevochten, maar in de jaren twintig waren de snelheden dusdanig opgelopen dat dit geen optie meer was. Men moest zijn toevlucht zoeken tot grote open stukken land waar het grootste gevaar voor rekening van bestuurders van dit soort monster was. Omdat deze auto's, inmiddels uitgerust met één of meerdere (vliegtuig)motoren duurde het vrij lang voordat ze op snelheid waren en had men ook een flinke ruimte nodig om af te remmen. In Engeland en Amerika had men grote stukken strand waar dit nog kon, maar de bruikbaarheid (eb en vloed!) van dit soort "banen" was ook al snel beperkt.

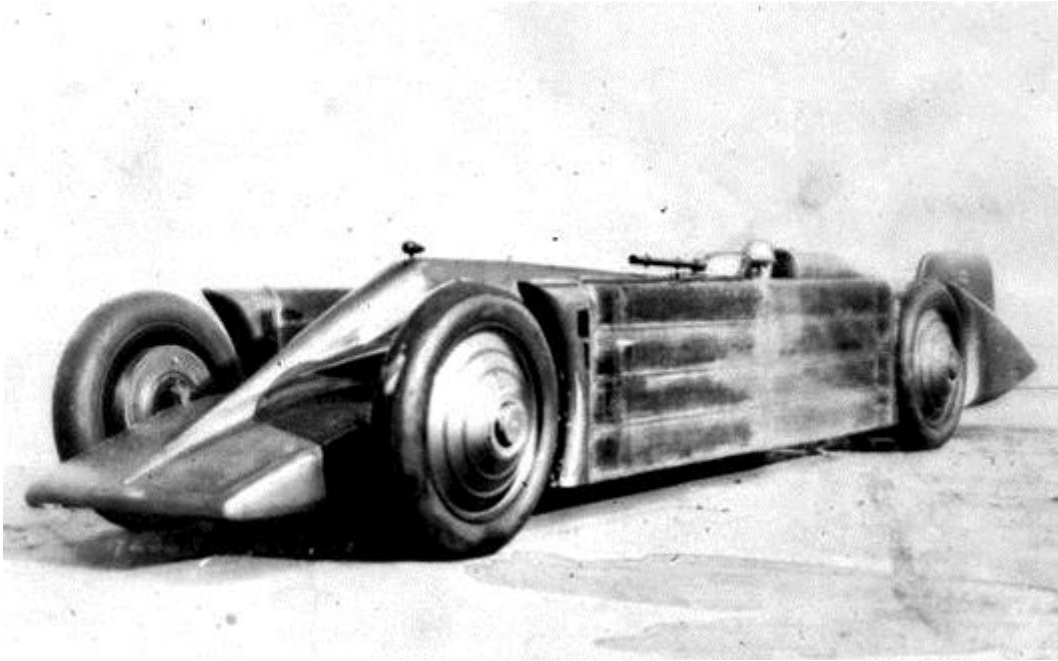

Het rijden op een strand heeft zijn nadelen!

In Amerika bleek een enorm zoutmeer groot genoeg en na grondige preparatie, geschikt voor dit soort evenementen te zijn. De "Bonneville Salt Flats" worden tot op de dag van vandaag nog gebruikt voor dit soort activiteiten.

Eind jaren twintig en de jaren dertig kenden vele succesvolle pogingen om het snelheidsrecord te land te breken. In tegenstelling tot de moderne recordbrekers waren dit auto's met aangedreven wielen. In heel veel opzichten waren de auto's die dit soort pogingen ondernamen technisch hoogstaand. Denk bijvoorbeeld alleen aan de banden die deze beproevingen moesten doorstaan! Het laatste wereldrecord gevestigd op een strand was in 1935, op Daytona Beach.

Tijdens de genoemde periode waren het vaak de Engelsen die de dienst uitmaakten. Bekende namen als Segrave, Campbell, met zijn Bluebirds, Eyston en Cobb waren de helden van de zoutvlakte.

Klaar voor de start

De tijdelijk in het Louwman Museum getoonde auto is de "Golden Arrow" waarmee Henry Segrave in maart 1929 een snelheid haalde van 231,446 mijl per uur (372.340 km/u). Dit monster wordt aangedreven door een vliegtuigmotor van Napier, de "Lion" van 925 pk. Vliegtuigtechnologie is toegepast bij de koeling die volgens het zgn. oppervlakteprincipe gaat. Hierbij wordt koeling bereikt middels radiatoren die zijdelings langs het oppervlak van de auto geplaatst zijn. Dit leidt tot een aanzienlijke besparing van de luchtweerstand (in vergelijking met een traditioneel geplaatste radiator) is en tevens effectief.

Als men de auto van opzij ziet, lijkt het een wat log ogend voertuig. Gaat u daarentegen voor de neus staan, dan ziet u pas hoe gering het frontale oppervlak is. Segrave werd overigens naar aanleiding van zijn record geridderd. Later kwam hij om het leven bij een poging het wereldsnelheidsrecord te water te breken.

De jaren dertig waren in hun algemeenheid "snelle" jaren, zowel ter land en in de lucht. In een volgende nieuwsbrief zullen wij daar nader op ingaan.

P. Helbach